

Незабутній січень 1944 року

ДО 48 РОКОВИН ЗВІЛЬНЕННЯ РАЙОНУ ВІД
НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

Старше покоління наших людей добре пам'ятає страхоту минулої війни. Зруйновані міста, спустошені села, пограбування, масові розстріли невинних людей. Плач і стогін приніс ворог на нашу землю. Біда не обминула і Гощанський район. 4 липня 1941 р. німецько-фашистські загарбники окупували Гощу і села району. Спалені Пустомити і Борщівка, масові розстріли людей, катування — такі звірячі сліди лютого ворога в нашому краї.

Та фашистам не вдалося поставити людей на коліна. Багато наших земляків героїчно боролися на фронтах.

Так, З. Д. Антонюк, В. М. Преодоус з Липок, О. Я. Легкий з Тучина брали участь в обороні Києва, О. В. Бондар, П. А. Коцик з Гощі воювали на Західному фронті, гощанець С. М. Харченко бив ворога в Білорусії, О. Коробчук з Майкова, Г. Гуда з Гощі — під Москвою, Ф. С. Гончарук з Глибочка воював під Сталінградом. З перших днів війни пішли на фронт М. Гожик, Ф. Попович з Гощі, В. Подобайло з Чудинці та багато інших. Їх груди прикрашають бойові

нагороди. В Гощі і Тучині діяли підпільні групи під керівництвом В. Соловйова і В. Захар'єва, а в м. Рівному підпілля очолював наш земляк Т. Ф. Новак.

В 1943 році настав переломний період у війні. Почалося масове вигнання ворога з окупованих земель. В січні 1944 року наші війська вступили на Рівненщину. 16 січня 1944 року частини 6-ї гвардійської стрілецької дивізії під командуванням генерал-майора Д. Онупрієнка звільнили Тучин, а частини 112 стрілецької дивізії 13 армії генерала Пухова в ніч з 18 на 19 січня звільнили Гощу. До кінця січня фашисти були вигнані з району. За його звільнення полягло 444 воїни. З приходом наших частин військовозобов'язані поповнювали діючу армію і продовжували громити ворога аж до самого Берліна.

Багатьом нашим землякам, на жаль, не судилося повернутись до своїх домівок. На честь полеглих воїнів у кожному селі споруджені обеліски, на плитах викарбувані їх імена. Щороку сюди приносять живі квіти, покладають вінки. Імена героїв будуть занесені до Книги Пам'яті.

Закінчилась війна. Колишні фронтовики, як і належить, чесно трудилися на підприємствах, на полях і фермах, в установах. До бойових нагород у багатьох додалися і трудові. Тепер у районі 1117 учасників Великої Вітчизняної війни, в тому числі 250 інвалідів, 420 солдатських вдів, що не дочекались своїх суджених.

Як тепер живуть ці посивалі люди? Новий закон про пенсії на Україні передбачає певні пільги. Але однак на пенсію не проживеш.

Тому святий обов'язок кожного трудового колективу, керівника, всієї громадськості приділити максимум уваги ветеранам війни і праці. Солдатським вдовам постійно допомагати у домашніх справах, залучати до цього школярів, молодь, бути милосердними. Вони цього заслужили.

Згадуючи ті буремні роки, ми хочемо, щоб всі спірні питання, де б вони не виникали, розв'язувались не шляхом війни, а мирними методами.

О. ГОНЧАР,
голова районної ради
ветеранів війни і праці.